

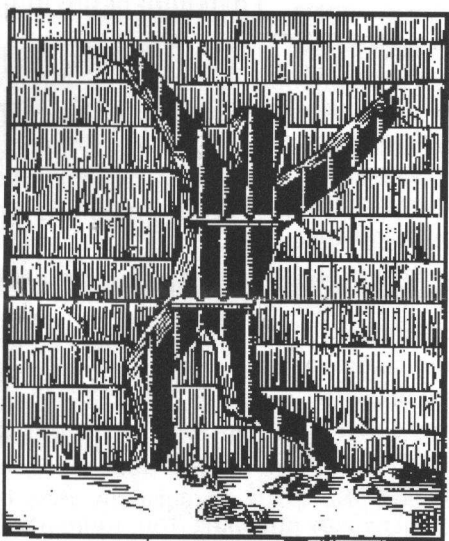
Βάσεις ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

ΦΥΛΛΟ 2

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2001

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΟΥΡΚΙΑ: Η σύγκρουση δυσ αντίθετων κόσμων

Στις 19 Δεκεμβρίου του 2000 και ενώ περισσότεροι από 800 πολιτικοί κρατούμενοι βρίσκονταν στην 61η μέρα απεργίας πείνας διαμαρτυρόμενοι για την επικείμενη μεταφορά τους στις νέες υπερσύγχρονες φυλακές απομόνωσης τύπου F, οι τουρκικές δυνάμεις ασφαλείας πραγματοποίησαν μια βάρβαρη επίθεση σε 20 φυλακές της χώρας.

Το τουρκικό καθεστώς αποφασισμένο να βάλει ένα τέλος στο ζήτημα της οργάνωσης των πολιτικών κρατουμένων μέσα στις φυλακές, σχεδίαζε για εβδομάδες αυτή την επιχείρηση, όπως και παραδέχτηκε, παρόλο που στο διάστημα πριν την επιχείρηση διαπραγματευόταν τα αιτήματα των πολιτικών κρατουμένων με ομάδες εκπροσώπων τους δικηγόρων και τούρκων διανοουμένων... Σε μια προσπάθεια αποπροσανατολισμού της κοινής γνώμης, η επιχείρηση ονομάστηκε “επιστροφή στη ζωή” γιατί σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της κυβέρνησης σκοπό είχε να “σώσει τους τρομοκράτες από την ίδια τους την τρομοκρατία”, δηλαδή να εξαναγκάσει τους πολιτικούς κρατούμενους να σταματήσουν την απεργία πείνας μέχρι θανάτου που είχαν κηρύξει, πηγαίνοντάς τους με τη βία στα νοσοκομεία όπου θα τύχαιναν υποχρεωτικής σίτισης.

Περίπου 10000 στρατιώτες επιτέθηκαν στις φυλακές με βαρύ οπλισμό και εκσκαφείς, γκρεμίζοντάς τες και παραδίνοντάς τες στις φλόγες των εμπρηστικών βομβών. Η πλήρης καταστροφή των παλιών φυλακών ήταν ένα βασικό στοιχείο της προγραμματισμένης δράσης των δυνάμεων καταστολής. Ο απολογισμός της “σωτήριας” επέμβασης: 36 νεκροί πολιτικοί κρατούμενοι, εκατοντάδες τραυματίες και δεκάδες αγνοούμενοι.

Με τη μεταφορά των κρατουμένων στα λευκά κελιά ολοκληρώθηκε το 2ο μέρος της επιχείρησης. Όμως μέσα στις φυλακές απομόνωσης αλλά και στα νοσοκομεία, 2000 πλέον πολιτικοί κρατούμενοι κήρυξαν απεργία πείνας μέχρι θανάτου, αρνούμενοι να συμβιβαστούν με τα σχέδια του τουρκικού καθεστώτος.

Η οργανωμένη αυτή δολοφονική επέμβαση δεν μπορεί να ειπωθεί παρά ως η κατάληξη της 20χρονης προσπάθειας του τουρκικού κράτους να καταστείλει κάθε μορφή συλλογικότητας μέσα στα “σωφρονιστικά” του ιδρύματα. Από τις αρχές τις δεκαετίας του ‘80, το κράτος προβάλλει τη λύση των λευκών κελιών ως τον προπομπό της “εξυγίανσης” των φυλακών. Απ’ την πλευρά των πολιτικών κρατουμένων, τόσο το 1984 όσο και το 1996, οργανώθηκαν πολυήμερες απεργίες πείνας, και πάλι ενάντια στην πρόθεση του κράτους να τους μεταφέρει στις φυλακές απομόνωσης. Οι απεργίες πείνας έληξαν με πολλούς νεκρούς (4 το 1984, 12 το 1996) και την απόσυρση των μέτρων για τη μεταφορά τους. Το 1999, οι κρατούμενοι των φυλακών Ουλούτσαλαρ είχαν εξεγερθεί για τον ίδιο ακριβώς λόγο. Η επέμβαση των δυνάμεων ασφαλείας είχε τότε σαν αποτέλεσμα 10 πολιτικούς κρατούμενους νεκρούς. Η πρόσφατη στρατιωτική επιχείρηση, με το μέγεθος και την αγριότητά της φανερώνει την αποφασιστικότητα αλλά και την ανάγκη του κράτους να εξαλείψει κατεπειγόντως κάθε αντίσταση μέσα στις φυλακές.

**ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ 18, Τ.Κ. 546 35, ΘΕΣ/ΝΙΚΗ
Τ.Θ. 50067, Τ.Κ. 54 013 • ΤΗΛ.: 261.290
e-mail: optima@magnet.gr**

Το “ΒΑΣΕΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ” θα το βρείτε
στα παρακάτω σημεία:

Βιβλιοπωλεία:

- ΚΕΝΤΡΙ (Δ. ΓΟΥΝΑΡΗ 22),
- ΒΙΒΛΙΟΣΤΟΚ (Π.ΙΩΑΚΕΙΜ 8),
- ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΑΚΗΣ (ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 6),
- ΙΑΝΟΣ (ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 7)

Καφέ - δισκοπωλεία:

- ΡΑΨΩΔΙΑ (ΤΣΙΡΟΓΙΑΝΝΗ 3, ΠΑΡΚΟ ΝΤΟΡΕ)
- CAFE BAR CULT (ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ 21, ΠΛΑΤΕΙΑ ΕΥΟΣΜΟΥ)
- ΛΩΤΟΣ (ΣΚΡΑ 7), ΡΑΓΙΑΣ (ΕΡΜΟΥ 44),

Αθήνα:

- ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ (ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ 95)
- ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ (ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 37, ΕΞΑΡΧΕΙΑ)

Δρόμα:

- ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΕΙΡΜΟΣ (ΖΕΡΒΟΥ 6, ΣΤΟΑ ΝΤΙΝΑΚΗ)

Το ζήτημα των φυλακών, κομβικό σημείο για τον εκσυγχρονισμό της Τουρκίας

Ο 21ος αιώνας βρίσκει την Τουρκία σε μια κρίσιμη κατάσταση. Το τουρκικό καθεστώς, αφήνοντας πάντα ανοιχτή την πληγή του κουρδικού ζητήματος, ξεκαθάρισε το εσωτερικό μέτωπο του ΡΚΚ. **Η ήττα και ο εκφυλισμός του ΡΚΚ λειτούργησε ενδυναμωτικά για το κράτος, προκειμένου να ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς του με τον άλλο μεγάλο του αντίπαλο, την τουρκική αριστερά.** Η έκβαση του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα του ΡΚΚ και η συμβιβαστική κατάληξή του, ίσως και να μπορούν να εξηγήσουν τη στάση των ιδίων των πολιτικών κρατουμένων να μην υποχωρήσουν, συνεχίζοντας την απεργία πείνας μέχρι θανάτου. Απέναντι στη διαφαινόμενη επιβολή της ολοκληρωτικής κυριαρχίας του κράτους, η αριστερά οξύνει με όλες της τις δυνάμεις την αντιπαράθεση, ξεκινώντας από μαζικές κινηματικές ενέργειες (διαδηλώσεις) και καταλήγοντας σε συγκεκριμένα χτυπήματα στρατιωτικού χαρακτήρα. Αυτό το στοιχείο βέβαια, υπερσκέλιζεται από ένα πολύ σημαντικότερο παράγοντα οξύνσης της διαμάχης κράτους - κρατουμένων: Τους ίδιους τους

όρους ύπαρξης και επιβολής του τουρκικού καθεστώτος, στη συγκυρία του εκδημοκρατισμού και της ευρωπαϊκής επίφασης.

Οι νέες φυλακές τύπου F έρχονται να προσθέσουν μια νέα παράμετρο στην καταπιεστική φύση του τουρκικού κράτους. Ήδη ο αντιτρομοκρατικός νόμος 3713, τα δικαστήρια κρατικής ασφαλείας, τα ημιπαράνομα αλλά γενικευμένα βασανιστήρια και η “μηδενική ανοχή” των σωμάτων ασφαλείας φανερώνουν ένα μηχανισμό σταθερά προσανατολισμένο στη διατήρηση της κατεστημένης τάξης πραγμάτων, επιβάλλοντας μια στυγνή ισορροπία ανάμεσα σε δύο κόσμους: την Τουρκία των λίγων - πρότυπο εκσυγχρονισμού και ευημερίας και την Τουρκία της απόλυτης εξαθλίωσης, άπειρο απόθεμα ανθρώπινου δυναμικού προς τροφοδότηση ντόπιων και ξένων αφεντικών.

**Η έκβαση του
εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα
του ΡΚΚ και η συμβιβαστική
κατάληξή του, ίσως και να
μπορούν να εξηγήσουν τη στάση
των ιδίων των πολιτικών
κρατουμένων να μην
υποχωρήσουν, συνεχίζοντας
την απεργία πείνας
μέχρι θανάτου**

Οποιοσδήποτε δείχνει να διαταράσσει αυτή την ισορροπία, βαφτίζεται “τρομοκράτης”, κατά τη συνθήκη τακτική αμερικανόπνευστων καθεστώτων. Το αποτέλεσμα αυτής της τακτικής είναι να συνωστιζονται στις φυλακές χιλιάδες άνθρωποι οι οποίοι χαρακτηρίζονται πολιτικοί κρατούμενοι και καλύπτουν ένα φάσμα που αποτελείται από αριστερούς, τους συγγενείς τους, αντιφρονούντες δημοσιογράφους, ή απλώς από ανθρώπους που συνελήφθησαν να έχουν στην κατοχή τους κάποιου είδους προπαγανδιστικό υλικό.

Η Δύση συνένοχη στο έγκλημα

Η συμμετοχή των αφεντικών της Νέας Τάξης Πραγμάτων στο έγκλημα που συντελείται στην Τουρκία είναι άμεση. Το ΔΝΤ, γνωστός μεσολαβητής σε πολλά αιματοβαμμένα “οικονομικά θαύματα” και με ίδια και απaráλλαχτη τη συνταγή της επιτυχίας για όλες τις προβληματικές οικονομίες, δανείζει εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια, με ανταλλάγματα για τη διευκόλυνση της επέλασης της παγκοσμιοποιημένης αγοράς: ιδιωτικοποιήσεις, ελαστικοποίηση της εργασίας, διεύρυνση των διευκολύνσεων για τις επιχειρήσεις, αποδυνάμωση των εργατικών κεκτημένων. Με αιχμή του δόρατος τις επιταγές του ΔΝΤ, τα ευρωπαϊκά και υπερατλαντικά διευθυντήρια συνεχίζουν το παιχνίδι των επιχορηγήσεων και των δανεισμών λαμβάνοντας απεριόριστα οφέλη από μια ιδιωτικοποιούμενη περιφερειακή δύναμη. Οι ίδιοι διασφαλίζουν πρώτα απ’ όλα τα εκεί συμφέροντά τους, συνηγορώντας στις όποιες επιλογές του τουρκικού κράτους.

Η “δημοκρατική” Ευρώπη, επιδεικνύοντας ίδια πείρα στην “καταπολέμηση της τρομοκρατίας” πρότεινε δια στόματος Φίσερ τον “εξουγχρονισμό” των τουρκικών φυλακών με το μέτρο των λευκών κελιών...

Την επόμενη της 19ης Δεκεμβρίου, ακόμη και οι όποιες φωνές δημοκρατικής ευσυνειδησίας απουσίαζαν επιδεικτικά. Τα προσχήματα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων κατέρρευσαν

για άλλη μια φορά.

Ο εκπρόσωπος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ζαν Κριστόφ Φιλορί δηλώνει:

“Η Επιτροπή ανησυχεί για τα γεγονότα που εξελίσσονται στην Τουρκία και καλεί όλα τα ενεχόμενα μέρη να σταματήσουν τη βία, ώστε να βρουν μια θετική διέξοδο στη σύγκρουση στις φυλακές”. Ταυτόχρονα, ανακοινώνεται παροχή επιχορήγησης στη Τουρκία

ύψους 147 δισ. δρχ, με σκοπό μεταξύ άλλων τη χρηματοδότηση πρωτοβουλιών σχετικών με την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων... Όσο για την ελληνική κυβέρνηση, εκείνο που προέχει είναι οι επιχειρηματικές - διακρατικές σχέσεις, αν και δεν αποκλείεται η σφαγή των πολιτικών κρατουμένων να χρησιμοποιηθεί από διάφορους Παπανδρέου και Πάγκαλους ως πρόσχημα και μέσο πίεσης στις ελληνο-τουρκικές διπλωματικές καντρίλιες.

Για τους δυτικούς υπερασπιστές της δημοκρατίας, η σφαγή των πολιτικών κρατουμένων ήταν μια απλή λεπτομέρεια στην πορεία του εξουγχρονισμού της χώρας. Η σιωπηρή συναίνεσή τους ισοδυναμεί με συνενοχή στο έγκλημα. Πως θα μπορούσε να είναι διαφορετικά; Το παρελθόν της δικιάς τους δημοκρατίας περνάει κι αυτό μέσα από την “καταπολέμηση της τρομοκρατίας”, δηλαδή τη σωματική και ψυχολογική εξόντωση αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Τόσο οι ΗΠΑ όσο και τα κυριότερα ευρωπαϊκά κράτη, προκειμένου να καταπνίξουν την αντίσταση που βρίσκουν ενάντια στις επιλογές τους, δεν δίστασαν να εισάγουν “αντιτρομοκρατικούς” νόμους που στόχο έχουν την περιθωριοποίηση των αγωνιστών από την κοινωνία με την κατηγορία της “τρομοκρατικής δράσης” και τελικά τη βίαιη επιβολή των επιλογών τους στη φοβισμένη και υποτακτική κοινωνική συνείδηση.

Ας μην ξεχνάμε ότι τα λεγόμενα “λευκά κελιά”, δηλαδή οι υπερσύγχρονες φυλακές όπου οι κρατούμενοι ζουν απομονωμένοι από όλο τον υπόλοιπο κόσμο και σε καθεστώς 24ωρης παρακολούθησης, είναι μέτρο που πρωτοεφαρμόστηκε στην Ευρώπη...

Ας μην ξεχνάμε ότι και στην Ελλάδα εδώ και μήνες γίνεται προσπάθεια θέσπισης “αντιτρομοκρατικού νόμου”, ο οποίος καλυμμένος κάτω από καίριες νομοθετικές ρυθμίσεις και με υποτιθέμενο στόχο την εξάρθρωση του οργανωμένου εγκλήματος και της τρομοκρατίας έρχεται να ικανοποιήσει την αμερικανική τρομοφοβική υστερία και την ανάγκη φίμωσης και χειραγώγησης της κοινωνίας.

Ζητούμενο η αλληλεγγύη

Αν κάτι διέκρινε την κατάσταση στις τουρκικές φυλακές αυτό ήταν η ανάπτυξη ισχυρών δεσμών συντροφικότητας ανάμεσα στους πολιτικούς κρατούμενους. Η οργάνωση και η αλληλεγγύη που με τους πολύχρονους αγώνες τους είχαν πετύχει, βεβαίως και ήταν εμπόδιο στα “παγκοσμιοποιημένα και εξευρωπαϊσμένα” σχέδια του τουρκικού καθεστώτος και των συμβουλευτόρων του, που έβλεπαν ότι αυτοί οι άνθρωποι, που προτιμούν να πεθάνουν από την πείνα και τα βασανιστήρια για τα πιστεύω τους, αποτέλεσαν για πολλά χρόνια τον πυρήνα της αντικαθεστωτικής δράσης στην Τουρκία.

Για τους δυτικούς υπερασπιστές της δημοκρατίας, η σφαγή των πολιτικών κρατουμένων ήταν μια απλή λεπτομέρεια στην πορεία του εξουγχρονισμού της χώρας

Η αλληλεγγύη που ανέπτυξαν μεταξύ τους και η αξιοπρέπειά τους είναι η απάντηση στη καταπίεση του κράτους.

Η συλλογική αντίσταση είναι ζωτική προϋπόθεση για την διατήρηση της ανθρώπινης και πολιτικής υπόστασης του κάθε κρατουμένου.

Αψηφώντας τη συνειδησιακή επιβολή του κράτους και μετουσιώνοντας αυτή τους την επιλογή στην καθημερινότητά τους (συγκεκριμένα μια απάνθρωπη καθημερινότητα) απογυμνώνουν την εξουσία από τα όποια ηθικιστικά και προπαγανδιστικά προτάγματά της.

Οι τούρκοι και κούρδοι πολιτικοί πρόσφυγες στην Ελλάδα δεν ήταν μόνοι στον αγώνα τους ενάντια στα "λευκά κελιά".

..... **28 Ιουλίου**, συγκέντρωση στην Καμάρα και πορεία στο τουρκικό προξενείο. Ακολούθησε εκδήλωση στη πλατεία Ναυαρίνου με μητέρες πολιτικών κρατουμένων - μελών του συλλόγου TAYAD και συναυλία.

..... **1 Οκτωβρίου**, παρέμβαση με πανώ και συνθήματα μελών της Πρωτοβουλίας Αναρχικών Θεσσαλονίκης και άλλων αναρχικών σε εκδήλωση του Εργατικού Κέντρου με ομιλήτη τον τούρκο πρόξενο στη Θεσσαλονίκη.

..... **30 Νοεμβρίου**, τούρκοι και κούρδοι πολιτικοί πρόσφυγες ξεκινούν απεργία πείνας διαρκείας στην Καμάρα σε συμπαράσταση των συντρόφων τους στην Τουρκία. Ο αγώνας τους πλαισιώνεται από την πρώτη κιάλας μέρα από Επιτροπή Αλληλεγγύης.

..... **5 Δεκεμβρίου**, συγκέντρωση στην Καμάρα και πορεία στο τουρκικό προξενείο ενάντια στη λειτουργία των φυλακών τύπου F στην Τουρκία.

..... **19 Δεκεμβρίου** συγκέντρωση στην Καμάρα και πορεία στο τουρκικό προξενείο για την καταγγελία της επέμβασης στις τουρκικές φυλακές και τη δολοφονία 24 πολιτικών κρατουμένων από τα σώματα ασφαλείας της Τουρκίας.

..... **25 Δεκεμβρίου**, οι Αβραάμ Λεσπέρογλου, Νίκος Μαζιώτης και Κώστας Καραρέμας ανακοινώνουν μέσα από τις φυλακές Κορυδαλλού την έναρξη 5νήμερης συμβολικής απεργίας πείνας σε συμπαράσταση των πολιτικών κρατουμένων στην Τουρκία καταγγέλοντας τη σφαγή στις τουρκικές φυλακές.

..... **8 Ιανουαρίου**, αναρχικοί καταλαμβάνουν τα γραφεία της Διεθνούς Αμνηστίας στη Θεσσαλονίκη με αφορμή την εκδίκαση του εφετείου του Νίκου Μαζιώτη και δηλώνουν την αλληλεγγύη τους στον αγώνα των πολιτικών κρατουμένων στην Τουρκία.

..... **17 Ιανουαρίου**, συναυλία αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους της Τουρκίας, στο αμφιθέατρο του Χημείου.

Για τις **23 Μαρτίου** ορίστηκε η δίκη σε δεύτερο βαθμό του Αβραάμ Λεσπέρογλου για την υπόθεση του τραυματισμού του αστυνομικού Ψαρουδάκη, στα Εξάρχεια το 1982, για την οποία καταδικάστηκε πρωτόδικα σε 17ετή φυλάκιση, τον περασμένο Οκτώβριο. Ο σύντομος ορισμός του εφετείου φανερώνει και την πρόθεση των δικαστικών αρχών να μεθοδεύσει την εξόντωσή του. Η αλληλεγγύη μας στο πρόσωπό του να γίνει εμπόδιο στα σχέδια του κράτους και να αναδείξει την σκευωρία που επί 20 χρόνια κατασκεύασαν οι μηχανισμοί του.

Από αυτή την πραγματικότητα απορρέει η επιμονή των πολιτικών κρατουμένων να παραμείνουν σ' αυτές τις άθλιες φυλακές διατηρώντας το φρόνημα και την ακεραιότητά τους, παρά να εισέλθουν στα λευκά κελιά, αποδεχόμενοι την απομόνωση και τη σταδιακή απονέκρωση.

Η αλληλεγγύη, όπως αποτυπώνεται στον αγώνα των πολιτικών κρατουμένων της Τουρκίας, αλλά και παραπέρα, αποδεικνύεται το κύριο ζητούμενο απέναντι στην κρατική καταστολή. Ξεπερνώντας ιδεολογικές και ιστορικές διαφοροποιήσεις, η δυναμική ενός ευρύτερου κινήματος συμπαράστασης βρίσκεται ακριβώς στη δυνατότητα ανάδειξης του ζητήματος, από τη μερικότητα του διαστρεβλωμένου ρεαλισμού, στην συνολικότητα μιας συνειδητής και άμεσης συμπαράταξης, όπως ακριβώς επιτάσσει η έννοια της αλληλεγγύης.

Στη βάση της αλληλεγγύης εντοπίζουμε ξεκάθαρα την άρνηση της εξουσιαστικής επιβολής και τη σύμπλευση με τον αγώνα όσων αντιστέκονται στην κρατική καταστολή και την κοινωνική υποταγή που προστάζει ο ολοκληρωτικός χαρακτήρας της νέας τάξης πραγμάτων. **Τα αντίθετα, συχνά αντικρουόμενα προγράμματα και οι όποιες φόρμες κάθε πολιτικής ταυτότητας περνάνε στο περιθώριο, καθώς δεν αποτελούν την κινητήρι δύναμη αντίδρασης στην κρατική αυθαιρεσία.**

Καταρρίπτοντας τα πρότυπα της ιδιώτευσης και της εκούσιας απομόνωσης, τίθεται υπό αμφισβήτηση ο μύθος της παντοδυναμίας του κράτους και των κυρίαρχων πατερναλιστικών αντιλήψεων. Απέναντι στη λογική της καιροσκοπικής αδιαφορίας και της κυνικής απαξίωσης δεν έχουμε να αντιπαρατάξουμε παρά την αξιοπρέπεια μιας ύπαρξης διαφορετικής από τις επιβαλλόμενες προδιαγραφές μιας μηχανικής καθημερινότητας.

Ξεπερνώντας την αποκόμιση του μικροπολιτικού οφέλους ή μια απλή ανθρωπιστική - ενστικτώδης παρόρμηση, είμαστε σε θέση να προσδώσουμε στην αλληλεγγύη την ουσιαστική έννοια της συνολικής άρνησης μιας ανελεύθερης και φονικής πραγματικότητας. Η άμεση αναγνώριση και συμπαράταξη στον αγώνα ανθρώπων και ομάδων ενάντια στη δικτατορία του κράτους και του κεφαλαίου, συνεπάγεται τον **επαναστατικό χαρακτήρα της αλληλεγγύης μας**. Μπροστά στη μίζερη περιχαράκωση των ατομικών μας δικαιωμάτων και την απάθεια, που κάνει οποιαδήποτε διεκδίκηση να μοιάζει αδύνατη, η πίστη στην αλληλεγγύη και την αντίσταση ενώνει τις φωνές όλων όσων η συνείδηση παραμένει άγρυπνη.

Η αλληλεγγύη, όπως αποτυπώνεται στον αγώνα των πολιτικών κρατουμένων της Τουρκίας, αλλά και παραπέρα, αποδεικνύεται το κύριο ζητούμενο απέναντι στην κρατική καταστολή.